

SLECHTE BEZOLDIGING EN SLECHTE KAMERAADSCHAP.

In het stukje van P. A. DE WILDE van de vorige week komen enkele onjuiste opmerkingen over juistheden voor.

1°. Is het juist wat door mij omtrent den vorigen titularis is gezegd. Deze heeft schriftelijk bedankt wegens gezondheidsredenen. Had de vorige titularis de bezoldiging zoo onvoldoende gevonden, dan had hij na het gesprek begin 1916 zeker niet een bijna vol jaar gewacht alvorens zijn ontslagaanvraag in te zenden wegens gezondheidsredenen en had hij onvoldoende bezoldiging in de ontslagaanvraag vermeld.

2°. Van den Kring heb ik geen notulen of rondschrijven gelezen, waarin iets stond over de vacature bij de Rijkspostspaarbank. Op de kringvergadering zelf was ik niet aanwezig. Heel gaarne wil ik echter op gezag DE WILDE, wat dit punt betreft, erkennen: „magister peccavi”.

3°. Is het juist, dat de afdeulingsraad, voor zoover de sollicitanten konden nagaan, niets heeft gedaan dan het rondzenden van een gedrukt schrijven. Van de speech op een kringvergadering heeft een zeer groot deel der sollicitanten niets geweten. Had de afdeulingsraad iets goeds willen doen, dan had de raad in zijn rondschrijven de sollicitanten tot een vergadering moeten bijeenroepen.

4°. Heb ik nooit de meening verkondigd, dat, omdat een advertentie op den omslag van het *Tijdschrift* voorkomt de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst hiervoor aansprakelijk is. Ik stelde vast het voorkomen van bedoelde advertentie op den omslag alleen in verband hiermede, dat de vorige titularis zijn ontslag gevraagd had, zonder dat er belangrijk verschil van gevoelen over de instructie of het salaris was geweest; dan immers zou er allicht een waarschuwing onder de advertentie of op een andere plaats in het *Tijdschrift* gestaan hebben.

Hu! Wat heb ik een benauwd uurtje doorgebracht na het lezen der gloedvolle beschrijving van het droevig lot, dat mijn deel is als controleerend geneesheer der Rijkspostspaarbank, en ik wenschte mijn 33 medesollicitanten geluk, dat zij niet benoemd waren, al hebben zij ook met mij een blaam geworpen op den geheelen geneeskundigen stand. En waarin bestond nu het werpen van een blaam op den geneeskundigen stand? In het handhaven van een sollicitatie in strijd met het advies van den afdeelingraad, die de instructie niet goed vond en het salaris te laag. Maar toen kwam een lichtstraal in den donkeren nacht. De vorige titularis is onder denzelfden directeur met dezelfde instructie jaren lang werkzaam geweest en deze functionaris, die de werking er van beter kan beoordeelen dan de afdeulingsraad, heeft zich nimmer daarover beklagd. En het is mij, alsof ik half lachend hoor fluisteren: „kom, kom, mijnheer de voorzitter van den afdeulingsraad, kom, kom”.

Dat de 3000 geneesheeren in Nederland met den afdeulingsraad mij deze betrekking wel gunnen, betwijfel ik niet. Geneesheeren waren er ten allen tijden voor bekend, dat afgunst hun vreemd is.

PINKHOF blijft in zijn stukje van twee weken geleden volhouden, dat degenen, die aan de uitnoodiging van den afdeulingsraad gehoor hebben gegeven van betere eigenschappen hebben blijk gegeven dan de anderen. Dat is een individueele opvatting, die ik nu maar verder gaarne voor zijn rekening laat. Hij noemde het gedrag der anderen „trouweloos” en heeft den treurigen moed die uitdrukking te handhaven. Alleen als er gehandeld wordt in strijd met een bindend besluit van den Kring kan van strijd met de goede trouw worden gesproken. Doch hier niet. De geneeskundigen hebben zich niet verbonden adviezen van den afdeulingsraad, ook als zij deze onjuist vinden, op te volgen. Niet de sollicitanten, die hun sollicitatie handhaafden, hebben hun zes medesollicitanten „er in laten loopen”. Dat deed de afdeulingsraad. Deze had, alvorens op ondoordachte wijze een ongevraagd advies te geven, eerst zich moeten overtuigen, of een vergadering der sollicitanten zijn meening deelde. Het nalaten hiervan moet ik onhandig en tactloos noemen. Nu stelde de afdeulingsraad zich bloot aan een onvermijdelijken tegenslag. Heeft deze zaak ten gevolge, dat de afdeulingsraad voor het vervolg het geven van adviezen op dergelijke wijze nalaat,

dan geldt ook weder voor den afdeeliningsraad het Fransche spreekwoord: „A quelque chose malheur est bon”.

Amsterdam, 6 Februari 1917.

J. VAN KONIJNENBURG.

BRIEFWISSELING.

INLICHTING VOOR INTEEKENAREN EN ADVERTEERDERS.

Het blijkt aanhoudend, dat er nog geen zekerheid bestaat omtrent betalen van abonnementsgelden, plaatsen van advertentiën en verdere zaken, die de administratie van het *Tijdschrift* betreffen. Hier volgt nog eens een opgave:

Abonnementen: Alle te voldoen aan de Erven F. BOHN te Haarlem.

Voor leden der Ned. Maatsch. t. bev. d. Geneeskunst, inteekeprijs *f* 11.—; bij betaling vóór 15 Februari 1917 *f* 10.50.

Voor algemeene leden der Maatschappij buiten Nederland: *f* 14.— plus *f* 10.— contributie voor de Maatschappij; bij betaling vóór 15 Februari 1917 *f* 23.50.

Niet-leden der Maatschappij: *f* 13.—; bij betaling vóór 15 Februari 1917 *f* 12.50.

Niet-leden der Maatschappij buiten Nederland: *f* 16.—; bij betaling vóór 15 Februari 1917 *f* 15.50.

Advertentiën: Uitsluitend in te zenden aan het Annoncen-Agentschap D. BERREKLOUW, Amsterdam, Lomanstraat 90, Tel. Z. 2979.

Met nadruk dient er op gewezen, dat de leden der Maatschappij, met uitzondering alleen der *algemeene leden*, hun contributie voor de Maatschappij behooren te betalen aan den penningmeester der afdeeling, waarvan zij deel uitmaken, en dus niet tegelijk met het inteekegeld op het *Tijdschrift* moeten inzenden.

De gelegenheid tot vooruitbetalen wordt 15 Februari gesloten.

Redactie.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — **Massage door blinde soldaten.** Volgens een ministerieel besluit moeten alle militaire ziekenverplegers van de 15 jongste lichten naar het front worden gezonden, met uitzondering van hen, die zich met bijzondere verrichtingen belasten, in de eerste plaats de masseurs, die in de hospitalen in het binnenland moeten blijven. *Le Caducée* acht deze uitzondering van de masseurs onnoodig sedert men de goede resultaten kent van het onderwijs aan de „massageschool voor blinde soldaten”, welke in Mei 1915 is gesticht door mevr. LEOPOLD-KAHN op Japansch voorbeeld. Na een leertijd van 18 maanden, waarin ook ontleedkunde en physiologie wordt onderwezen, wordt een examen afgelegd voor een commissie, samengesteld uit artsen en chirurgen der ziekenhuizen. Het eerste eind-examen is op voortreffelijke wijze afgelegd door zestien soldaten. Als deze de plaatsen innemen van de tegenwoordige militaire masseurs, zullen zij bij hun invalidenpensioen een flink inkomen kunnen verdienen.